

SIŁO WÓJ Kujawskie

Prenumerata: na miejscu mk. 1500, na prow. mk. 1900. Za odnośnienie do domu dolicza się 300 mk. Ogłoszenia za wiersz nonparel. Pierwsza strona 300 mk., druga i trzecia 225 mk., czwarta 8-linowa 100 mk. Ogl. drobne po 50 m. za wyraz, tłust. druk. podwójnie. Najm. ogł. 500 mk. Dla zagran. ceny o 200 proc. wyższe.

Administracja: Księgarnia Powszechna, ul. Brzeska № 4. — Redakcja i Administracja otwarta od g. 10 r. do 3 i od 5 do 6 wiecz. Redakcja rękopisów nie zwraca; nadsyłane bez oznaczenia honorarium uważa za bezpłatne; prosil, by pisane były po jednej stronie. Ogłoszenia przyjmow. są do g. 12. RZYMJE CODZIENNE, OPRÓCZ NIEDZIEL I ŚWIĄT, OD GODZINY 2-EJ DO 3-EJ PO POŁUDNIU. — TELEFON REDAKCJI 26.

Kto będzie prezydentem?

Kto będzie prezydentem, nie wiem. Wiem jednak, że w rocie przysięgi, którą według artykułu 54 konstytucji złoży, są słowa następujące: »Przysięgam Bogu wszechmogącemu, w Trójcy św. Jedynemu... dobru powszechnemu narodu ze wszystkich sił wiernie służyć, wszelkie zło i niebezpieczeństwo od państwa czujnie odwracać, godności imienia polskiego strzedz niezachwianie«.

Tak będzie musiał przysięgać przyszły prezydent. Odczytałem tę rotę niezliczone razy, ważyłem każde jej słowo i zawsze na końcu wyrsała przedemną pytanie, czy człowiek, wybrany głosami żydów, Niemców i hajdamaków, człowiek, który zawdzięczałby swoje zwycięstwo tylko poparciu notorycznych wrogów ojczyzny, człowiek, nie mogący wylegitymować się wolą bezwzględnej większości narodu polskiego, mógłby z czystym sumieniem złożyć taką przysięgę?

Czy mógłby przysięść Bogu wszechmogącemu, że będzie »wszelkie zło i niebezpieczeństwo od Polski czujnie odwracać, skoro już w takim wyborze tkwiliby wyraźne stwierdzenie, że wrogom państwa polskiego przysnaje prawo decydowania o najważniejszych sprawach Rzeczypospolitej, że niejako nazwiskiem prezydenta pieczętuje najgroźniejszy dla interesów ojczyzny, obcy i czyhający na zgubę naszą »języczek uwagi«, że ustala złowróbnny precedens dla żydowsko-niemieckich wpływów i rządów w narodzie polskim.

I pytam dalej, czy mógłby przysięść Bogu wszechmogącemu, że będzie »godności imienia polskiego strzedz niezachwianie«, gdyby po wyborze rodacy i cudzoziemcy mieli prawo powiedzieć, że nie chciała go większość własnego narodu, a wrogowie ojczyzny wzięli go pod ramię, zaprowadzili na tron przydzielny i mianowali pierwszym obywatelem Rzeczypospolitej. Cóż stałoby się z godnością imienia polskiego? Jak przeraźliwie zabrzmiałoby słowo: »Z łaski żydowsko-niemieckiej?«

A gdyby, pomimo wszystko, przyjął i przysięgł?

Na długie lata taki wybór stałby się nieszczęściem dla kraju. Bo gdyby nawet »prezydent polski z łaski cudzoziemców« nie czuł się wcale skrepowany tą łaską, gdyby nawet, opierając się na prawie formalnym, przyjął bez skrupułów pomoc nieprzyjaciół wewnętrznych, ale w wykonywaniu swej władzy nie spłacał żadnych długów wdzięczności i czynił to tylko, co zgodne jest z sukcesem

własnego narodu, któżby mu uwierzył? W duszy społeczeństwa zapłonęłoby ognisko wiecznej urazy, wiecznych podejrzeń, wiecznych niepokojów i nowy prezydent polski, zamiast być dla wszystkich wcieleniem majestatu ojczyzny, ostoją wiary, źródłem ukojenia, stałby się rozsadnikiem fermentu, rozterki, zwątpienia. Nie tym, co wzmacnia w narodzie autorytet władzy, lecz tym, który go osłabia. Potrzeba nam spokoju.

Przez cztery lata żyliśmy w atmosferze dusznej, okropnie dusznej. Nie chcę w tej chwili ani być prokuratorem, ani załatwiać rachunków partyjnych. Ale przecież niema chyba nawet w obozie czerwonym jako tako obiektywnego polityka, któryby nie przyznał, że właśnie Belweder, właśnie ten symboliczny szczyt władzy państwowej, który nie tylko stać powinien ponad waśniami narodu, lecz być oparciem dla wszystkich, rozjemcą i sędzią sprawiedliwym, działającym jak oliwa na wzburzone fale, odegrał rolę złowrogię elektryczności, przesycającej powietrze polskie. To nie była wierzba wysoka, lecz jakby bateria, z której co chwila tryskały iskry, piekące i niepokojące społeczeństwo. Opinia doznawała ciągłe wrażenia, że tam się po cichu sprawa jakieś szyki, jednych przeciw drugim wygrywa i jeżeli nie łamie wyrażnie, to jednak okraża wolę narodu. To nie był pałac republiki nowożytniej i europejskiej, lecz jakby pałac dołów średniowiecznych lub państewek południowo-amerykańskich. Belweder niepokoił. Słusznie czy niesłusznie, ludzie spoglądali w jego okna tak jakby coś się za nimi... czaiło. I doszło w końcu do tego, że prawie wszystkie nasze walki polityczne toczyły się zaczęły pod hasłem: »Za Belwederem—Przeciw Belwederowi!« Zamiast sprawy—nazwisko.

I nastąpiło to, co nastąpić musiało. Najwyższe stanowisko w państwie, które stać powinno poza linją bojową, stało się osią wszystkich tarć, intryg i sporów, zaczynem kwasów wszelakich. A w tych warunkach autorytet władzy upadał. Ten, co miał być głową państwa, był dla większości narodu tylko głową partji, koterji, oligarchji.

Tak dalej być nie może. Dla dobra Rzeczypospolitej, dla rozwoju kultury politycznej narodu te stosunki muszą ulegć zmianie. Gdyby broń Boże, dojsz do tego, że nowy prezydent przyjąłby z rąk żydów i Niemców najwyższy urząd i godność, jakie ojczyzna dać może, gdyby na czele państwa stanął ktoś, nie mianowany

przez większość własnego narodu, lecz wyspekulowany przez sojusze polityczne z wrogami Polski, kraj cały dusiłby się znowu w tej niezdrowej, gęstej, brzemiennej burzą atmosfery, w której dziś żyjemy. Potrzeba nam czystszej powietrza. Kto je oczyści? W. R.

Czerwony Krzyż.

Prace Czerwonego Krzyża idą ogromnie powoli skutkiem małego zainteresowania się naszego społeczeństwa tą ze wszechmiar pożyteczną i wielką Instytucją. Aby zwrócić uwagę czytelników, jak zapatrują się w takim kulturalnym kraju, jak Stany Zjednoczone A. P., a jednocześnie obudzić ospałych względem naszego Czerwonego Krzyża, przytaczamy z polskiej gazety amerykańskiej (Dziennik Związkowy — wychodz. w Chicago) następujący artykuł pod tytułem: »Największy klub na świecie«.

Oto słowa »Dziennika Związkowego«:

»Chciałbyś do niego należeć?
Z pewnością, ale prosimy mówić, co to jest i gdzie się do niego zgłosić..
Zgłaszać się doń jeszcze nie pora. Szukać go nie trzeba, bo sami na cie zawołają.
Stanie się to niebawem.
Do klubu tego należą i wielcy i mali, bogaci i chudaczki, mądrzy i prostacy, słowem ludzie, co »mają serce i patrzą w serce«.

A na czele tego klubu stoi Prezydent Stanów Zjednoczonych.

Oplata roczna kosztuje tylko jednego dolara.

Każdy z nas może sobie na to pozwolić i stać się członkiem tego klubu.

A jak się ten klub nazywa?
Czerwony Krzyż Amerykański.
Wystarczy?
Czy może chcesz wiedzieć, na co pójdzie ten dolar, który wpłacasz jako wpisowe do tego klubu?
?!
Sluchaj zatem! W roku ubiegłym wydał Czerwony Krzyż 9.000.000 dol. na leczenie ran fizycznych i duchowych tych żołnierzy, którzy po podpisaniu rozejmu w dniu 11 listopada 1918 r. wrócili tu kalekami i dziś w szpitalach pędzą dni swego żywotu. 500.000 dol. wydał Amerykański Czerwony Krzyż na dożywianie dzieci w krajach i okolicach nawiedzonych ostatnią wojną.

Co A. C. K. zrobił w Polsce i dla Polski, o tym chyba wszyscy wiecie i wspominać Wam tego nie trzeba. W czasie stosownym jednak przypomnimy i to.

Otóż od 11 listopada t. j. Dnia zawieszenia broni aż do »Dnia Dzięk-

czynienia« t. j. do 30 listopada, urządzi A. C. K. wielki połów na członków.

Zapukają i do nas.
A my, jak zawsze, ostatnimi na pewno nie będziemy“.

Tak się zachowują Polacy w Ameryce względem Amerykańskiego Czerwonego Krzyża. Polacy są tam przecież »mniejszością narodową« i czują po polsku. Musimy przy tej okazji postawić pytanie, bardzo aktualne na naszym gruncie:

Jak się zachowuje u nas »Mniejszość narodowa« względem Polskiego Czerwonego Krzyża?

Sensacyjne przyznanie się Sowietów.

Polska złamała ofensywę bolszewizmu. — Bitwa pod Warszawą — punktem zwrotnym w historii ludów Europy.

MOSKWA (A.W.). Na posiedzeniu kongresu III-ej Międzynarodówki Radek wygłosił ciekawą mowę, w której wskazał na bitwę pod Warszawą w roku 1920, jako na punkt przełomowy w rozroście komunizmu w Europie.

Na początku swej mowy Radek powtarza za Ludendorffem, że sytuacja wojenna Niemiec w roku 1917 zmusiła je do przepuszczenia przywódców bolszewickich do Rosji, aczkolwiek zdawały one sobie sprawę z tego, jakimi grozi to konsekwencjami. Dalszy ciąg i koniec wojny europejskiej bolszewicy wykorzystali dla zorganizowania się.

W roku 1919 nie tylko w Niemczech, ale w Anglii i Ameryce podnoszą się fale ofensywy ze strony proletariatu; burżuazja w całej Europie przeszła do obrony. W roku 1920 Rosja sowiecka przeszła do ofensywy — walka z Polską była próbą takiego przejścia.

Nie będę snuł domysłów, jakie znaczenie miałoby dla sytuacji światowej zwycięstwo proletariatu rosyjskiego pod Warszawą. Wystarczy przypomnieć, że jednocześnie ze zbrojną ofensywą proletariatu rosyjskiego rozpoczął się ruch odbierania fabryk we Włoszech. Wystarczy wziąć pod uwagę, że nasze zwycięstwo dałoby możliwość oddania rolniczych krajów wschodniej i południowo-wschodniej Europy do dyspozycji przemysłowego proletariatu całego świata.

Niepowodzenie nasze pod Warszawą stało się punktem zwrotnym w historii pierwszej rewolucji proletariackiej — natarcie kapitału światowego i przejście w jego ręce inicjatywy stało się możliwe.

